

Strigătul lui Hristos suferind

Psalmul 22.1-3

William John Hocking

© SoundWords, Online începând de la: 10.09.2018, Actualizat: 26.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Psalmul 22.1-3

Psalmul 22.1-3: Dumnezeu Meu! Dumnezeu Meu! Pentru ce M-ai părăsit? Pentru ce stai departe de mântuirea Mea, de cuvintele geamătului Meu? Strig ziua, Dumnezeu Meu, și nu-Mi răspunzi; strig și noaptea, și tot n-am odihnă. Totuși Tu ești sfânt, Tu, care locuiești în mijlocul laudelor lui Israel.

În Psalmul 22 găsim una din multele profeții ale Vechiului Testament care se referă direct la Domnul nostru Isus Hristos. Însă profeția din Psalmul acesta se deosebește de toate celelalte profeții: ea face precizări referitoare la suferințele Sale unice în felul lor și de nepătruns, pe care nu le găsim în alte profeții. Aici ele vin cu un farmec simplu și serios, impresionant, de pe buzele Celui sfânt suferind.

Trei Psalmi mesianici deosebiți

Mulți Psalmi se referă la Unsul care va veni al Domnului Dumnezeu, însă trei Psalmi ies în mod deosebit în relief dintre ceilalți, deoarece ei vestesc suferințele Sale în detalii concrete. În afară de Psalmul 22 mai este vorba de Psalmul 60 și Psalmul 102. Toți cei trei Psalmi profetează în formă de poezie drumul uimitor al Aceluia care era speranța lui Israel. El a fost batjocorit de toți care L-au văzut. El era Salvatorul oamenilor și cu toate acestea nu a avut nici un loc unde să-Și poată pune capul. Fiecare din acești Psalmi descrie etapele specifice suferințelor lui Hristos cu urmările lor specifice. Psalmul 22 este însă Psalmul care trezește cel mai mult sentimentele noastre și dăruirea noastră.

Psalmul 69

Tema Psalmului 69 sunt suferințele Domnului Isus Hristos, cum El în ochii celor „ce-L urau fără temeii” (Psalmul 69.4) a purtat ocară Domnului Dumnezeu, fără să Se dea înapoi de groază. Mai marii lumii și cei neînsemnați erau vrăjmașii Lui. „Cei ce stăteau la poartă” (Psalmul 69.12) erau împotriva Lui, și El era „pus în cântecele bețivilor” (Psalmul 69.12), aceasta înseamnă că bețivii cântau cântece de batjocură la adresa Lui. „Scapă-Mă, Dumnezeule”, a strigat El, „căci apele Mi-au pătruns până la suflet” (Psalmul 69.1). Domnul Dumnezeu L-a auzit și L-a răspuns, așa cum arată ultima parte a Psalmului. Dumnezeu va exercita odată judecată grea, dar dreaptă, asupra generației păcătoase, care a respins și a răstignit pe Mesia al ei. Suferințelor provocate prin vrăjmașia oamenilor le urmează o judecată dreaptă asupra acelor care au provocat aceste suferințe.

Psalmul 22

Psalmul 22 este altfel alcătuit, și ideea predominantă este unică în felul ei. Cu toate că suferințele descrise aici sunt mult mai adânci și mai impresionante, rezultatul pentru oameni nu este judecata, ci harul. Aici nu se întâlnește nici un cuvânt despre mânie sau despre condamnarea omului. De aceea Psalmul 22 s-ar putea aproape privi ca cea mai mare apropiere – în Vechiul Testament – de revelarea harului nespuse de mare al lui Dumnezeu în Noul Testament. În loc să cadă furtuna mâniei lui Dumnezeu peste aceia care au maltrat pe Mesia, Psalmul se încheie cu o cântare de laudă, care se înalță spre Dumnezeu de la

omenirea întreagă. Suferințele lui Hristos dau naștere la o cântare de laudă comună și universală, care până în momentul acela niciodată nu a fost adusă lui Dumnezeu. Într-adevăr aici și acolo se întâlnesc cântări de laudă ale unora, însă în Psalmul acesta este descris un timp în care fiecare se bucură în Dumnezeu și Îi aduc ce se cuvine Numelui Său. Fiecare Îi va aduce atunci ceea ce de fapt este rânduit fiecărei limbi omenești: laudă înțeleaptă și din inimă. „În ziua aceea toate familiile neamurilor” vor adora pe Dumnezeul lui Israel ca urmare a suferințelor lui Hristos, care sunt descrise în monologul profetic al acestui Psalm.

Psalmul 102

Psalmul 102 preamărește suferințele lui Hristos. Acolo Mesia este prezentat în umilința Sa între oameni și din partea oamenilor și supunerea Lui smerită, permanentă față de voia lui Dumnezeu, oricum ar fi arătat această voie. Acest Psalm este numit „Rugăciunea unui necăjit, când este copleșit și își varsă plângerea”. În mărimea Lui nemărginită Hristos „S-a făcut pe Sine nimic” [Filipeni 2.7]. În ascultare El a ocupat locul omului neînsemnat, slab, într-o lume mulțumită pe deplin cu sine și înălțându-se pe sine însuși. El a fost părăsit de oameni; a fost lăsat singur să Se plângă „ca vrabia singuratică pe un acoperiș” [Psalmul 102.7]. În necazul Lui Mesia a strigat: „Dumnezeul Meu” și El a dorit ca Dumnezeu „să nu-L ia la jumătatea zilelor Lui” [Psalmul 102.24]. Drept urmare Domnul Dumnezeu îndreptățește pe Fiul Său suferind și respins (Psalmul 102.25-28). Timpul umilirii Lui ar fi putut de fapt să fie scurtat, căci nu era El Creatorul cerului și al pământului? Toată creația va pieri, dar Mesia rămâne veșnic, neschimbător, „același ieri și azi și în veac” [Evrei 13.8]. De aceea rugăciunea Celui care suferă este ascultată de un martor divin al gloriei lăuntrice a persoanei Sale. Epistola către Evrei 1.10-12 este mărturia care încoronează gloria Fiului veșnic, prin care Dumnezeu a vorbit oamenilor din timpul Noului Testament.

Suferințe și preamărire

Însă în Psalmul 22 suferințele lui Hristos vin de la Dumnezeu. Deja în primul verset se spune că Dumnezeu L-a părăsit, și aceasta oferă cheia pentru întreg Psalmul. Cruzimea omenească se vede și aici ca și în ceilalți Psalmi; dar faptul că Mesia al lui Israel este părăsit de Sfântul lui Israel este – cum nu poate fi altfel – ideea dominantă în această profeție. În afară de aceasta Sfântul suferind mărturisește El însuși că El a fost părăsit de Dumnezeul Său. *El*, Cel care suferă din cauza acestei părăsiri, o descrie. *El* este vorbitorul în întreg acest Psalm. Odată cu descrierea suferințelor Sale El aduce preamărire lui Dumnezeu. Aflăm că după ce lucrarea de ispășire a fost terminată, la timpul potrivit tot pământul va fi umplut de lauda lui Dumnezeu.

Să ne amintim cât de minunat este prezentată această combinație de ispășire și preamărire în Levitic 16 prin sânge și tămâie. Acolo este prezentată simbolic precizător marea lucrare de ispășire făcută de Hristos. Sângele vițelului și al țapului era dus din curtea din față a cortului întâlnirii în Locul Preasfânt și acolo era stropit înaintea scaunului îndurării și pe scaunul îndurării. Aaron intra în Locul Preasfânt – unde domnea prezența Domnului pe capac – cu sânge și tămâie. Stropirea sângelui de jertfă în felul prescris era însoțită de mirosul plăcut care se ridica din tămâia arsă și pentru El, Cel care domnește între heruvimi, era un miros plăcut. Așa ilustrează acest simbol că lucrarea de tămâiere a preamăririi este strâns legată cu ispășirea pe care Hristos a făcut-o cu privire la păcatele noastre. Lucrarea Sa de ispășire este

baza veșnic valabilă pentru adorarea adusă acum de credincioși și pentru omagierea adusă de toți oamenii în timpul Împărăției de o mie de ani.

Tatăl „caută” adoratori. Dacă noi credem în Isus Hristos, atunci pe baza lucrării de ispășire făcută de Domnul Isus noi am devenit adoratori. Tatăl Se așteaptă la adorare din partea noastră, deoarece noi suntem acum îndreptățiți pentru aceasta. Ce putem noi aduce plăcut lui Dumnezeu, Tatăl? Să-l aducem jertfe materiale? Să-l aducem ce izvorăște din inima noastră: dragostea naturală și eforturile proprii? Știm foarte bine că în noi înșine nu este nimic care să aibă valoare pentru a fi primit de El. Unde putem noi ca admiratori găsi ceva care în toate privințele să fie plăcut lui Dumnezeu, Tatăl? Tot ce este cu privire la Fiul Său, Domnul Isus Hristos, este plăcut Tatălui. Și dacă ceva din aceasta poate fi mai plăcut decât orice altceva, atunci aceasta este ceea ce este în legătură cu suferințele Sale și cu moartea Sa, prin care El a glorificat pe Dumnezeu [Ioan 13.31]. De aceea noi ca adoratori trebuie să avem în inimile noastre o înțelegere clară despre lucrarea vastă a ispășirii, care a fost înfăptuită pe cruce, atunci când El, preaslăvitul Fiul al lui Dumnezeu, care n-a cunoscut păcat, acolo „a fost făcut păcat pentru noi” de către Dumnezeu (2 Corinteni 5.21).

Scriptura folosește pentru lucrarea de ispășire făcută de Hristos deseori cuvinte simple, pe care chiar și un copil le poate spune pe dinafară. Însă cât de profund și de neînțeles este înțelesul lor deplin! Noi ar trebui să medităm permanent la aceste cuvinte, permițând Duhului Sfânt să desfășoare și să adâncească înaintea ochilor noștri sensul și dimensiunea lor. Atunci inimile noastre pot izbucni în cântări de laudă demne, dacă ne gândim că Fiul lui Dumnezeu fără păcat, sfânt și desăvârșit, la cruce „a fost făcut păcat pentru noi” de Dumnezeu. Noi nu putem înțelege pe deplin această învățătură profundă; și noi nici nu avem nevoie s-o înțelegem pe deplin pentru a adora pe Dumnezeu. Dar dacă noi stăm înaintea lui Dumnezeu „în Sfânta Sfintelor” și ne amintim că moartea lui Hristos este evenimentul cel mai însemnat al istoriei mondiale și că atunci s-a petrecut ceva care are o valoare incomensurabilă și nu are nevoie să fie reluată – atunci nu vom putea reține cântările de laudă care se revarsă din noi. Lucrarea de tămâie a laudei plăcute lui Dumnezeu se va ridica atunci spre tronul veșnic.

Cel suferind și Dumnezeul Său

Să păstrăm clar înaintea ochilor noștri, că în acest Psalm auzim cuvintele lui Hristos, care Se adresează lui Dumnezeu. Cei mai mulți dintre noi cunosc strigătul amar de la începutul Psalmului, care străbate Psalmul ca un leitmotiv: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?” Aici aceste cuvinte emoționante au caracter profetic, în evangheliile ele sunt istorie. Evangheliștii Matei și Marcu scriu că Isus a rostit aceste cuvinte pe cruce. În adâncimea chinului Său, Domnul a rostit aceste cuvinte; El cunoștea însemnătatea acestor cuvinte și de asemenea știa că profețiile din Psalmul 22 se vor împlini în El Însuși. Când s-a împlinit timpul, El a venit în lume ca să îndepărteze păcatul, prin aceea că El Însuși S-a jertfit. Domnul și Mântuitorul nostru a stat singur în această lucrare – El era părăsit de Dumnezeu. Această experiență îngrozitoare El a vestit-o așa de tare, pentru ca fiecare s-o poată auzi: „Eli, Eli, lama sabactani?” [Matei 27.46]. Așa cum a fost de multe ori, și acum cei care L-au auzit, nu L-au înțeles. Ei spuneau: „Lasă, să vedem dacă va veni Ilie să-L mântuiască!” [Matei 27.49]. Că Răstignitul acesta ar fi putut să strige în felul acesta la Dumnezeul din cer, aceasta depășea înțelegerea lor. Însă în acest fapt [că Hristos era părăsit de Dumnezeu] constă

realmente adevărul central al ispășirii, pe care Hristos a făcut-o pentru păcatele noastre și pentru toată lumea.

Părtășie permanentă cu Dumnezeu în timpul vieții Sale

Aceasta este prima dată, cred eu, că noi citim în evangheliile că Domnul nostru folosește cuvintele „Dumnezeu Meu”, atunci când Se adresează Dumnezeului Său. Fiul era permanent în părtășie cu Tatăl; El auzea cuvântul Său și împlinea poruncile Lui. Când vorbea cu Tatăl Său, citim că Hristos l-a răspuns și a zis: „Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și învățați și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, pentru că așa este plăcut înaintea Ta!” (Matei 11.25,26).

Această părtășie a Fiului cu Tatăl era permanentă – nu numai în timpul apariției Sale publice, atunci când predica Evanghelia celor săraci, vindeca bolnavii și în multe feluri făcea bine oamenilor și le dovedea har. Această părtășie exista și în orele grele de la miezul nopții în grădina Ghetsimani. Acolo Domnul era singur, despărțit de ucenicii Lui; El a îngenuncheat pe pământ și sudoarea Lui se asemăna cu picăturile mari de sânge care cădeau pe pământ. Însă în această luptă a suferințelor și în chinurile sufletului Său cu privire la moartea care Îl aștepta, Domnul și Mântuitorul nostru nu era absolut singur. Așa a spus El ucenicilor Lui scurt înainte în aceeași seară: „Iată, vine ceasul și a și venit, când veți fi risipiți fiecare la ale lui și pe Mine Mă veți lăsa singur; dar nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine” (Ioan 16.32). Părtășia cu Tatăl Său era neîntreruptă în timpul „strigătului Său tare și al lacrimilor [Sale]”. „Ava, Tată”, a strigat El. „Tatăl Meu, dacă este cu putință ... Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, făcă-se nu voia Mea, ci a Ta!” [Matei 26.39; Luca 22.42]. Cu toate că El știa foarte exact care era voia Tatălui pentru ziua următoare, Fiul ascultător a procedat în Ghetsimani așa cum El totdeauna a făcut: „Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl Meu să-l beau?” [Ioan 18.11].

Părăsit de Dumnezeu pe cruce

Însă aici în Psalmul 22 Domnul vorbește ca și cum ar atârna pe cruce. Acum El nu spune „Tatăl Meu”, ca în grădina Ghetsimani, ci „Dumnezeu Meu”. Aici este vorba de problema păcatului, și de aceea adresarea folosind cuvântul „Dumnezeu” este potrivită, căci Dumnezeu este Judecătorul tuturor. Dumnezeu este Judecătorul drept al lumii. Natura Lui este împotriva păcatului și Ființa Lui cere pedepsirea păcatului. Sfințenia și păcătoșenia, lumina și întunericul nu au nimic comun. Și aici Dumnezeu L-a făcut păcat pe Cel care n-a cunoscut nici un păcat. Știind că El a purtat păcatul și că El „a devenit blestem pentru noi”, Hristos a strigat: „Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Domnul nostru a mărturisit în mijlocul suferințelor Sale pentru păcat, că El era părăsit de Dumnezeul Său, însă El încă L-a numit „Dumnezeu Meu”.

Isus avea această relație cu Dumnezeu deja din timpul celei mai timpurii copilării a Lui. În Psalmul nostru El spune: „Da, Tu ești Cel ce M-ai scos din pântecul mamei” (Psalmul 22.9). Începând de la ieslea din Betleem El, Omul desăvârșit și binecuvântat, a recunoscut pe Dumnezeu ca pe Acela căruia Îi datora ascultare și de care era dependent. Însă aici a devenit întuneric în mijlocul zilei, și era o diferență enorm de mare: Dumnezeul Lui, în care Se

Încredea, L-a părăsit! De ce? Hristos venise în lume ca să ocupe locul celui păcătos și nedrept, care sta sub judecata Dumnezeului drept și sfânt. Însă El Însuși era Cel sfânt: „De aceea Sfântul care Se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu”, a spus îngerul Mariei (Luca 1.35). Chiar și demonul din Capernaum l-a zis: „Te știi cine ești: Sfântul lui Dumnezeu” [Marcu 1.24; Luca 4.34]. Și ce acuzare a adus Petru iudeilor la Rusalii? „Voi v-ați lepădat de Cel sfânt și Drept” [Faptele apostolilor 3.14]. Când apostolul a vorbit despre învierea lui Isus, a citat Psalmul 16.10: „Căci nu vei lăsa sufletul Meu Locuinței Morților și nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea” (Faptele apostolilor 2.27).

Însă aici Hristos, Sfântul, recunoaște pe Dumnezeul Său ca Sfântul: „Strig ziua, Dumnezeul meu, și nu-mi răspunzi ... Totuși Tu ești sfânt, Tu, care locuiești în mijlocul laudelor lui Israel” (Psalmul 22.2,3). Cum se explică aceasta? Sfântul era cel care purta păcatul. Cel drept a luat locul celor nedrepti. „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, ...” [1 Petru 2.24]. Ce profundă este această smerire! Ce taină adâncă de neînțeles! Inima omenească stă cu reverență liniștită înaintea actului de nepătruns, care acopere pentru totdeauna privirilor curioase ale muritorilor pe Mântuitorul în timpul acestor ceasuri îngrozitoare. Numai Unul era acolo în acest întuneric și în umbra morții. Numai el poate relata despre aceasta. El a vorbit. Cuvintele Lui stau scrise aici: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?”

Prețul mântuirii noastre

Noi nu putem nici înțelege și nici cunoaște dimensiunea acestui strigăt chinuit, care a ieșit din inima lui Hristos. Însă, făcând excepție de interpretarea lui, cu ajutorul Duhului Sfânt noi posedăm adevărul și binecuvântarea acestei realități. Credința noastră își însușește acest strigăt impresionant al lui Hristos suferind. Aceste cuvinte vorbesc despre prețul salvării noastre. Ele măsoară valoarea jertfei de pe cruce pentru păcatele noastre și spre glorificarea lui Dumnezeu. Hristos cel sfânt a fost părăsit de Dumnezeul sfânt!

Cu cât medităm mai mult în prezența Domnului la acest strigăt însemnat, care a venit de pe buzele Lui, cu atât înțelegem mai bine lucrarea de ispășire făcută de Domnul Isus. Căci El a stat acolo unde niciodată mai înainte El nu a stat – sub povara vinovăției noastre și a mâniei lui Dumnezeu asupra acestei vinovății. În timpul slujbei Sale pe pământ Hristos nu a purtat păcatele noastre, așa cum gândesc unii în mod greșit. *Pe lemn* El a purtat păcatele noastre în trupul Său, așa cum scrie Petru. Acolo El a suferit pentru noi, pentru iertarea noastră, pentru mântuirea noastră, ca să ne aducă la Dumnezeu, pentru ca binecuvântările lui Dumnezeu să poată curge neîmpiedicate, în toată plinătatea lor, în sufletele noastre.

Onoarea lui Dumnezeu era în joc

Însă mai este și un alt aspect al lucrării de ispășire, pe care în nici un caz nu avem voie să-l uităm: onoarea lui Dumnezeu era în joc din cauza păcatului omului. O însușire veșnică a lui Dumnezeu, și anume dreptatea Lui, era periclitată. Era El cu adevărat Sfântul care detestă păcatul? Sau El tolera păcatul și nu ținea cont de pedeapsa meritată? Domnul Isus a dat răspunsul în Persoana Sa, și pe cruce El a menținut sfințenia neschimbabilă a lui Dumnezeu. Acolo El a făcut cunoscut înaintea urechilor universului: „Tu ești sfânt, Tu, care locuiești în mijlocul laudelor lui Israel”, în timp ce El dădea mărturie despre această sfințenie prin

mărturisirea că El Însuși era părăsit.

Suferindul sfânt a fost făcut păcat și de aceea a fost părăsit, lăsat singur. În neliniștea Lui Hristos a strigat cu glas tare către Dumnezeu Său: „Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu”, a spus El. Repetarea înseamnă reacția afectivă profundă, o mare nevoie. Când Avraam a stat la altarul pe care era legat Isaac și ținea cuțitul în mâna ridicată, ca să omoare pe fiul său, atunci îngerul Domnului a strigat: „Avraame, Avraame”. De două ori a fost strigat din cer numele tatălui. Patriarhul trebuia să asculte urgent. Nu trebuia pierdută nici o clipă! Și mult mai urgent era strigătul Domnului nostru preamărit. El era în nevoia cea mai mare, peste El se rostogoleau valurile mâniei divine asupra păcatului, și strigătul a străbătut singurătatea dezolantă: „Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Acestea sunt cuvintele Fiului preaiubit al lui Dumnezeu, singurul Fiu al Tatălui, Dumnezeu arătat în carne. Să meditam mereu la aceasta. Fie ca aceste cuvinte să străpungă înlăuntrul nostru. Aceasta curăță duhul și luminează inima. Primitiv o nouă imagine despre mărimea harului lui Dumnezeu și ne lăudăm tot mai mult cu crucea Domnului Isus Hristos. Atunci vom vedea tot mai mult lumina și dragostea lui Dumnezeu în El, Cel care era singur în acest loc al întunericului și blestemului. Și Îl vom adora mai intens pe Cel care a iubit și a perseverat până la sfârșit și care nici atunci nu a pierdut legătura cu Dumnezeu Său, când a fost părăsit de Dumnezeu, căci El L-a numit „Dumnezeu *Meu*” cu încrederea că El va fi ascultat din pricina evlaviei Lui (Evrei 5.7).

Cele șapte exprimări ale lui Isus pe cruce

În evanghelii ne sunt relatate șapte exprimări ale Domnului nostru pe cruce. Trei din ele au fost rostite în primele ceasuri și patru către sfârșit. Singura exprimare din cele șapte, care este relatată în mai mult de o evanghelie este strigătul lui Hristos, că El a fost părăsit de Dumnezeu Său. El este relatat atât de Mamei cât și de Marcu. Prin mărturia dublă a Duhului Sfânt devine clar că noi trebuie să acordăm acestui strigăt atenția plină de respect și în mod deosebit să meditam la aceasta în rugăciune.

La început, când L-au legat de lemnul blestemat, Domnul S-a rugat: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23.34). După aceea, în timp ce soarele era încă sus pe bolta cerească, Isus a văzut pe Maria, mama Lui, și pe ucenicul, pe care El îl iubea, și a zis mamei Lui: „Femeie, iată fiul tău!”, și ucenicului i-a zis: „Iată, mama ta!” (Ioan 19.26,27). Compătimirea Sa nu a amortit din cauza durerilor și suferințelor proprii. Mai târziu auzim cum El a dat tâlharului de lângă El, care de asemenea avea parte de grozăvia răstignirii și care credea în El, asigurarea plină de har: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai” (Luca 23.43). Cu toate că Domnul era mai sărac decât cel mai sărac dintre săraci, El putea totuși să mai dea ceva. El a fost alungat din moștenirea Sa și a fost jefuit de îmbrăcămintea Lui, părea ca și cum El nu mai posedea nimic – însă El acordă tâlharului convertit dreptul de a intra în paradisi. Ce bucurie era în cer pentru un păcătos care s-a pocăit!

Dar după aceea soarele s-a întunecat la miezul zilei într-un mod supranatural. Întunericul era peste toată țara, de la ceasul al șaselea până la ceasul al nouălea. Suferindul sfânt a fost ascuns ochilor oamenilor. El era numai cu Dumnezeu. În „noaptea” aceasta El nu a fost mut. Din întuneric a venit strigătul: „Dumnezeu meu, Dumnezeu meu, pentru ce M-ai părăsit?”

Evangelistul Ioan relatează suplimentar de alte două exprimări (Ioan 19.28-30): „Mi-e sete!”, și „S-a sfârșit!”, ambele rostite, deoarece El era atotștiutor.

Ceea ce trebuia să aibă loc era acum terminat. Ce s-a terminat? Ce a avut loc? Cine poate descrie? Cine poate evalua? Nu era lucrarea măreață a ispășirii pentru păcat, care a satisfăcut pe Dumnezeu în toate însușirile Lui [de exemplu: dragoste, dreptate, sfințenie; adnotarea redacției]? Dumnezeu poate acum fiind drept să îndreptățească pe cel nedrept care crede în Isus. Domnul știa ce El a sfârșit. El știa ce a îndurat și că în suferința Lui El a fost părăsit de Dumnezeu. În afară de aceasta Fiul lui Dumnezeu știa că jertfa necesară pentru păcat a fost adusă și ea era suficientă. El știa că întunericul trecuse și El a intrat în lumina lui Dumnezeu, spre bucuria și satisfacția Tatălui. După aceea vine a șaptea exprimare: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” (Luca 23.46). După aceea El a intrat în paradis și acolo a întâmpinat pe tâlharul pocăit, care crezuse în El și pentru ale cărui păcate El a făcut ispășire înaintea lui Dumnezeu.

Ispășire și preamărire

În versetul al treilea Mesia Însuși dă răspunsul la întrebarea Sa: „Pentru ce M-ai părăsit?” El este: „Totuși Tu ești sfânt, Tu, care locuiești în mijlocul laudelor lui Israel.” Sfințenia Domnului Dumnezeu cerea judecarea păcatului, înainte ca El să poată primi pe poporul Său sau preamărirea din partea poporului Său. Ispășirea pentru păcat este baza pentru aducerea laudei și adorării, căci locuința Domnului Dumnezeu este sfântă.

Copii lui Israel au fost puși deoparte dintre toate națiunile pământului, ca să preamărească permanent pe Domnul Dumnezeu. Cortul întâlnirii din pustie și Templul de pe muntele Sion au fost ridicate pentru ca El să locuiască în mijlocul lor și să primească preamărirea de la ei. Domnul Dumnezeu a rânduit ca preoții să ardă dimineața și seara tămâia aromată preasfântă înaintea Lui într-un loc sfânt. Tămâia este o imagine a laudei de un miros plăcut, pe care Dumnezeu o așteaptă de pe buzele oamenilor. Israel era ales ca prin această slujbă zilnică a preamării să illustreze ce așteaptă Domnul Dumnezeu de la toți oamenii. El i-a scos din robie și a fost îndurător față de ei, atunci când îngerul nimitor a trecut pe lângă ușa lor. El i-a salvat, în timp ce a înecat în mare pe vrăjmașii lor. Imediat s-a înălțat spre Domnul Dumnezeu cântarea de laudă a poporului Său salvat. Moise și copiii lui Israel au serbat victoria Domnului Dumnezeu; ei au atribuit eliberarea lor puterii drepte Sale (Exod 15). În această cântare de laudă națională Israel privea și înainte spre Muntele Moștenirii Domnului Dumnezeu, spre Locuința Lui, spre Locul Preasfânt pe care mâinile Sale l-a pregătit în țara făgăduită (Exod 15.17). „Atunci ei au crezut în cuvintele Lui și au cântat laudele Lui” [Psalmul 106.12]. Însă ei au uitat repede faptele mărețe ale Domnului Dumnezeu, au desconsiderat poruncile Lui și s-au închinat idolilor națiunilor, care nu cunoșteau pe Dumnezeu. Au părăsit pe Sfântul lui Israel și au neglijat jertfele de pace zilnice dinaintea Locuinței Lui. Israel a păcătuit greu și a provocat mânia dreaptă a Dumnezeului său, a Dumnezeului care locuiește în mijlocul laudelor lui Israel.

La acest păcat mare al națiunii alese pare să Se refere Suferindul sfânt în versetul 4. El a fost părăsit și strigătul Lui a rămas neauzit din cauza păcatelor poporului, și nu din cauza propriilor Lui păcate. Isus stătea în spărtură. El Însuși S-a dat ca jertfă pentru păcate. El a făcut ispășire

pentru păcat. Prin suferințele Sale El a adus sfințenia acolo unde nu era sfințenie, dreptate unde era nedreptate, și laudă acolo unde acum era numai „blestem și amărăciune”. Prin lucrarea Sa ispășitoare Domnul Isus – în ceea ce privește păcatele oamenilor – a împlinit toate cerințele Celui sfânt, care locuiește în mijlocul laudelor lui Israel; însă în timp ce El a făcut ispășire, acest Cel sfânt nu a ascultat strigătul Lui.

Interdependența între ispășire și cântarea de laudă este marcată clar în structura Psalmului. Prima parte (începând cu versetul 1 până la mijlocul versetului 21) descrie pe Hristos pe cruce, în timp ce restul Psalmului prevestește rezultatul lucrării de ispășire făcută de Hristos: Israel și toate națiunile până la marginile pământului vor fi umplute cu duhul laudei Domnului Dumnezeu.

Părinții salvați, dar Hristos părăsit

În versetul 4 vorbește încă duhul lui Hristos. Domnul pe cruce Se compară cu oamenii temători de Dumnezeu din timpurile trecute: „În Tine se încredeau părinții noștri (Avraam, Isaac, Iacov, Moise și alții), se încredeau și-i salvai. Strigau către Tine și erau scăpați; se încredeau în Tine și nu rămâneau de rușine” (Psalmul 22.4,5). De aceea, nu contrazicea atitudinea lui Dumnezeu din trecut faptul că Domnul Isus a fost părăsit de Dumnezeu în suferințele Sale și că Dumnezeu nu a acordat nici o atenție strigătului Lui după eliberare? Evlavia lui Avraam nu era desăvârșită și cu toate acestea rugăciunile lui au fost ascultate. Răbdarea lui Iov în suferințe era demnă de admirație, dar a dovedit multă lipsă de răbdare cu „prieteni” lui și a mărturisit Domnului Dumnezeu: „Iată, eu sunt nimic” [Iov 40.4]. Și Iov a fost ascultat și i s-a dat ajutor. Dar când în teama morții Sale Mesia a strigat către Dumnezeu, în cer era liniște. Brațul Domnului Dumnezeu nu era întins, ca să-L însoțească în ceasul acesta. Ceea ce voia lui Dumnezeu l-a dat ca misiune, pe care s-o îplinească, El a trebuit s-o îplinească singur. El a trebuit să îndure totul singur, fără ajutor. În sufletul Lui avea sentimentul amar că Dumnezeu nu l-a ajutat în necazul acesta extrem de greu, așa cum El a ajutat părinților în Israel. De ce această comportare schimbată? Deoarece El, Fiul Omului, care n-a cunoscut păcat, „a fost făcut păcat”, ca să facă ispășire pentru păcate. Absolut singur în momentul acesta și numai din acest motiv Dumnezeu a părăsit pe Robul Său ascultător, pentru ca gloria morții Sale la cruce să strălucească netulburată în veșnicie.

Însă răbdarea și smerirea Domnului nostru s-au revelat în ceasul acesta întunecat. Ca Unul părăsit de Dumnezeu, El mărturisește: „Dar Eu sunt vierme, nu om” (Psalmul 22.6). El acceptă să fie nimic printre fiii oamenilor. El a pus Eu-l propriu pe deplin în planul din fund. Acum, ca întotdeauna, Hristos „nu și-a plăcut Lui Însuși” [Romani 15.3]. Ca „vierme, nu ca om” El a renunțat la orice revendicare la intervenția lui Dumnezeu: o dovadă care încununează smerenia desăvârșită și altruismul Domnului și Mântuitorului nostru. Viermele este un simbol al slăbiciunii extreme. Domnul, care era „răstignit în slăbiciune” [2 Corinteni 13.4], S-a comparat El Însuși cu un vierme, ca să justifice părăsirea Lui aparentă de către Dumnezeu.

Pe cruce Domnul nu rămâne orb sau fără simțăminte față de gândurile și cuvintele curioșilor; ele măresc și mai mult durerea și suferința Sa. El este insultat și disprețuit. Ei Îl batjocoresc, deoarece Lui nu Îi vine nici un ajutor de la Dumnezeu, în care Se încredea, așa cum a

mărturisit, nici o salvare. În timpul răstignirii Sale și neobservat de spectatori, Hristos a ținut însă cu tărie neabătută la încrederea în Dumnezeu Său (Psalmul 22.9-11). Așa cum în Betleem și Nazaret, în Capernaum și Horazin, în Betania și Ierusalim Isus a fost „Căpetenia și Desăvârșirea credinței” (Evrei 12.2), tot așa El a fost și pe Golgota. Neluând în seamă rușinea crucii, El a rămas – conform cuvintelor Lui proprii – statornic în voia lui Dumnezeu: „Totuși, facă-se nu voia Mea, ci a Ta” [Luca 22.42]. Oamenii batjocoreau, Hristos suferea, Dumnezeu a fost glorificat.

Când Domnul nostru a fost ispitit la începutul slujirii Sale, El trăia în pustie alături de animalele sălbatice (Marcu 1.13). Atârând pe cruce El vede cum oamenii din jurul Lui se comportă obraznici și barbari ca animalele care omoară. El este înconjurat de „tauri puternici din Basan” și de „un leu care sfâșie și răcnește” (Psalmul 22.12,13). „Câini” necurați, furioși L-au înconjurat (Psalmul 22.16). El a fost prin în cuie pe cruce, total lipsit de ajutor în mijlocul acestora. El este vărsat ca apa; puterea Lui este uscată ca cioburile unui vas de lut; toate mădularele Lui s-au desfăcut [compară cu Psalmul 22.12-17]. Așa descrie Hristos cel răstignit slăbiciunea Lui, atunci când ceata răufăcătorilor L-a înconjurat și au procedat samavolnic cu El, prin aceea să L-au străpuns mâinile și picioarele. L-au dezbrăcat de hainele Lui și au tras la sorți pentru cămașa Lui. Se desfată la goliciunea Lui. Chiar și în timpul festivităților de la sărbătoarea Paștelui inima lor stricată se delectează cu această priveliște! În versetele 12-18 Hristos descrie prin Duhul profetic suferințele Sale provocate de oameni, care la cruce s-au îngrămădit și s-au înmulțit.

Dar în tot acest timp Mesia exprimă dependența Sa stăruitoare de Domnul Dumnezeu. El spune: „Dumnezeul Meu! ... Tu ești Cel ce M-a scos din pântecele mamei ... Tu ești Dumnezeul Meu. Nu Te depărta de Mine” (Psalmul 22.2,9-11). Aici Hristos aduce înaintea Dumnezeului Său durerea și suferința Sa, de care are parte din partea oamenilor, conduși de căpetenia lumii acesteia. Tot ce puterea întinericului L-a făcut în ceasul acesta le-a acceptat ca fiind voia lui Dumnezeu cu privire la El. Ca Fiu al lui Dumnezeu, care S-a făcut nimic, El a fost ascultător până la moarte de cruce. Și în această cea mai adâncă smerire a Sa El recunoaște că tocmai această stare era țelul suprem al lui Dumnezeu pentru El: „M-ai adus în țărâna morții” (Psalmul 22.15).

Strigătul de biruință: „S-a sfârșit!”

Însă sfârșitul se conturează. Intensitatea rugăciunii este înlocuită de lauda cu ardoare. Domnul imploră pe Dumnezeu: „Tu, Tăria Mea, grăbește-Te să-Mi ajuți! Scapă-Mi sufletul de sabia și viața din laba câinelui! Scapă-Mă din gura leului!” (Psalmul 22.19-21). La mijlocul versetului 21 Vorbitorul schimbă deodată tonul exprimării. Până aici tema acestui Psalm era rugăciunea rămasă fără răspuns. Însă acum a venit răspunsul și a fost primit: „Da, Mi-ai răspuns când eram între coarnele bivolului”.

În acest Psalm nu ni se spune explicit importanța nespuse de mare a treceri de la rugăciune la primire de către Acela care la început a mărturisit că este părăsit de Dumnezeu. Este lăsat în seama noastră să medităm la acest fapt, și anume că același glas, care a zis lui Dumnezeu: „Scapă-Mă din gura leului!”, adaugă acum: „Mi-ai răspuns când eram între coarnele bivolului”. Același care mai înainte a zis: „Dumnezeul Meu, strig și nu-Mi răspunzi” (Psalmul

22.2), acum strigă: „Da, Mi-ai răspuns!” Cu strigăte mari și cu lacrimi, cu rugăciuni și implorări a strigat în suferințele Sale pe cruce, atunci când a purtat păcatul, către Dumnezeu. Apoi a venit momentul când El a știut că lucrarea Sa de ispășire pentru păcat a fost terminată, că din cauza evlaviei Lui El a fost ascultat de „către Cel ce putea să-L scape din moarte” (Evrei 5.7). Evlavia sau teama Lui de Dumnezeu a fost pusă la probă de rezistență. Tocmai în suferințele Lui cele mai adânci, părăsit de Dumnezeu din cauza vinei omului, ascultarea Lui de neclintit a strălucit fără pată și nediminuată. El a fost recunoscut de Dumnezeu, cu toate că de oameni era batjocorit.

Acum a venit salvarea, tocmai în momentul când El era fără apărare față de „coarnele bivolului” și „puterea câinelui”. Tronul dreptății din cer și crucea de pe Golgota de pe pământ s-au unit, atunci când Hristos Isus a adus jertfa unică pentru păcate. Sângele Lui ispășitor a acoperit capacul de aur de sub heruvimii minunați. Lucrarea Sa veșnic valabilă pentru păcat a făcut-o „în trupul Său de carne” pe cruce. Această realitate a vestit-o Domnul atotștiutor oamenilor, îngerilor, demonilor. „Când Isus a luat oțetul, a zis: ‚S-a sfârșit!’” (Ioan 19.30). Așa relatează apostolul Ioan, că Fiul lui Dumnezeu a confirmat în cuvinte că El a terminat lucrarea. Inițial [în original] era numai un singur cuvânt, pe care Isus l-a rostit pe cruce, dar a venit de pe buzele Atotputerniciei atotștiutoare și se va răspândi ca un ecou până la marginile universului și până în vecii vecilor.

Am auzit ce a făcut cunoscut Domnul despre lucrarea pe care El Însuși a făcut-o pentru păcat și prin care Dumnezeu poate fi drept și poate declara drept pe cel care crede în Isus. Ne mai putem juca cu gândul, că cu toate acestea ar mai trebui făcut ceva, pentru a restabili pe deplin slava lui Dumnezeu? După ce Hristos S-a dat pe Sine Însuși pentru noi ca jertfă de bună voie și a strigat „S-a sfârșit!” – este posibil să se mai poată adăuga ceva ca să facă ispășire pentru păcate? În cazul că Scriptura ar sprijini clar gândul acesta, o astfel de propunere ar dezónora pe Hristos prin dimensiunea ei și ar combate cuvântul și lucrarea Sa.

Porțile cântării de laudă se deschid

După ce Cel părăsit a fost salvat „din coarnele bivolului” și ispășirea a fost terminată, începe imediat slujba cântării de laudă. Mirosurile plăcute ale lucrării de tămâie preasfântă se înalță spre cer împreună cu privirile îndreptate în sus. Căpetenia mântuirii, făcut acum „desăvârșit prin suferințe” [Evrei 2.10] explică: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei și Te voi lăuda în mijlocul adunării” (Psalmul 22.22). Aceasta este făgăduința profetică despre rezultatul ispășirii înfăptuite. Numele lui Dumnezeu ca Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt trebuie apoi să devină cunoscut, și Hristos Însuși va promova închinarea demnă de Dumnezeu în mijlocul adoratorilor adunați.

Ni se relatează că Domnul nostru a făcut aluzie la aceasta atunci când după învierea Sa a spus Mariei Magdalena despre Dumnezeul Său. El a zis: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru” (Ioan 20.17). Această afirmație nu a făcut-o El mai înainte, deoarece ea [încă] nu era valabilă. Dar acum a avut loc ispășirea pentru păcate, dreptatea lui Dumnezeu și harul Său erau restabilite. Corespundea gloriei lui Dumnezeu ca un fel nou de relații ale credincioșilor între ei să fie făcut cunoscut. Pe baza lucrării, pe care El a făcut-o la cruce, Domnul Isus leagă pe ucenicii Lui slabi și neputincioși cu Sine Însuși ca frați

ai Lui. Acum ei au dreptul să stea înaintea lui Dumnezeu ca fii și să fie primiți așa cum Hristos Însuși a fost primit: „Tatăl *Meu* și Tatăl *vostru*” – și aceasta nu numai pentru că ei erau născuți din apă și din Duh, ci pe baza jertfei pentru păcate, pe care Hristos a adus-o și pe care Dumnezeu a primit-o. Domnul unește pe ai Săi cu Sine Însuși ca frați ai Lui. Așa cum El a spus: „Dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce multă roadă” (Ioan 12.24). „Dumnezeul Meu!”, a strigat Domnul, atunci când era singur și părăsit, atunci când a purtat păcatele noastre în trupul Său; nimeni nu putea lua parte la strigătul Lui. Dar acum El spune ucenicilor Săi: „Dumnezeul *Meu* și Dumnezeul *vostru*”. Această relație nouă era primul rod al suferințelor și al morții lui Hristos.

Însă după primul rod urmează recolta. În restul versetelor acestui Psalm se desfășoară cercuri tot mai largi de cântări de laudă adresate Domnului Dumnezeu. Toți urmașii lui Iacov și Israel Îl vor glorifica și se vor teme de El. Toate marginile pământului și toate familiile neamurilor își vor aminti, se vor întoarce la El și I se vor închina. În ultimul verset citim: „Aceștia vor veni și vor vesti dreptatea Lui, vor vesti lucrarea Lui către un popor care se va naște, fiindcă El a făcut aceasta”. Ultima propoziție „El a făcut aceasta” nu este destul de clară. Cuvintele au caracter general și unii ar putea întreba: Cine a făcut? Și: Ce a făcut? Însă pentru oricine are convingeri spirituale este clar la cine se referă ele: este vorba de lucrarea inegalabilă de ispășire a lui Hristos pe cruce, unde El a fost prezentat ca Ispășitor, ca să vestească dreptatea lui Dumnezeu cu privire la păcat (Romani 3.23-26).

Hristos Însuși a fost primul martor al lucrării Sale terminate, prin cuvintele: „S-a sfârșit!” Urmașii Lui călăuziți prin Duhul lui Dumnezeu au transmis această mărturie pe pământ de la o generație la alta. Ispășirea pentru păcate este baza pentru toată lauda, toată adorarea și toată slujba. Cerurile și pământul se vor uni, ca să dea Mielului, care a fost înjunghiat, toată onoarea. Inima și glasul tuturor răscumpăraților vor mărturisi cu bucurie spre onoarea lui Dumnezeu, că „El a făcut-o”.

Fie ca acest Psalm, iubiți prieteni, să ne vorbească permanent despre „necazurile celui nenorocit” (Psalmul 22.24). Fie ca el să trezească în noi cântări de laudă și să le doteze cu miros plăcut sfânt, care este demn de Sfânta Sfintelor lui Dumnezeu și de prezența lui Hristos. Suferințele Sale și jertfa Sa constituie baza veșnică pentru adorarea plăcută a lui Dumnezeu. Tatăl caută adoratori în duh și adevăr. Cine poate aduce această adorare, dacă nu aceia care cunosc pe Isus Hristos și care stau tari în credință pe lucrarea înfăptuită de El! Fie ca noi să avem parte de experiența fericită, că Domnul Isus Hristos este Inițiatorul și centrul oricărei cântări de laudă în mijlocul Adunării (Bisericii) Sale; și aceasta ori de câte ori ne amintim „că El a făcut aceasta” (versetul 31), și ori de câte ori ne strângem în Numele Său.

Tradus de la: [Der Schrei des leidenden Christus](#)

Traducere: Ion Simionescu